

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ.κ. Σ. Βουτυρά, Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαυίδογλου, διευθύνοντος

ΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΙ

Ἵπάρχει παρ' ἡμῖν εὐγενὴς τάξις πολιτῶν, δικαιουμένη νὰ ὀνομάζεται ἀριστοκρατία τῆς ἐθνικῆς γενναιοφροσύνης. Ἀτυχῶς ἡ τάξις αὕτη τῶν ἐκλεκτῶν δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς πολλοὺς, καίτοι οὐδὲν εὐκολώτερον τῆς εἰσόδου πάντων εἰς τὰς εὐρείας αὐτῆς αἰθούσας.

Τὸ πρὸς τὸν τῶν ἀριστοκρατῶν τούτων δὲν εἶναι ποσῶς ὁ πλοῦτος. Ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐθνικῶν εὐεργετῶν μέχρι τοῦ προθύμως ἀποστέλλοντος ἓνα ὁδολὸν ἐκ τοῦ ὑστερήματός του χάριν τῶν ἐθνικῶν ἀναγκῶν, πάντες ἰσοβάθμῳ κατακτῶσι τίτλον ἀληθινῆς εὐγενείας καὶ ὑπερηράνως δύνανται νὰ διεκδικῶσι τὴν πατρότητα παντὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὁπερ κοινῇ ἐράνῳ συντελούμενον θεραπεύει τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος.

Εἶναι δὲ ὀλίγοι σχετικῶς οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἀριστοκρατίαν ταύτην, διότι παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐπιτραπὲ ἀτυχῶς κλάνη, ὑποθαλασμένη ὑπὸ πτωχαλαζονείας, ὅτι δὲν πρέπει νὰ φανῶμεν κατώτεροι τῶν ἄλλων ἐν τῇ γενναιοφροσύνῃ. Ἀλλὰ κατώτεροι καθίστανται μόνον οἱ κωφεύοντες καὶ οἱ ἀπρόθυμοι. Οἱ ἄλλοι πάντες εἶναι ἴσοι ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἔθνους, εἴτε χιλιάδας, εἴτε τὴν μίαν δραχμὴν τῶν καταθέτουσιν εἰς τὸν ὑπ' αὐτῆς τῆς πατρίδος τεινόμενον δίσκον.

Ἐχαρακτηρίσθη καὶ δικαίως ὡς ἐθνικὸν ἔργον ἡ ἐν μέσαις Ἀθήναις ἀνέγερσις μνημείου συμβολίζοντος τὴν ἐθνικὴν ἰδέαν, τοιοῦτον δὲ ἐθεωρήθη ὁ ἀνδριὰς τοῦ τελευταίου ἡμῶν αὐτοκράτορος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα διὰ πανελληνίου δημοψηφίσματος ἐδόθη εἰς τὸν διάδοχον τοῦ Ἑλλ. Θρόνου, τὸν ἐκ' ἀγαθαῖς ἐλπίσι μέλλοντα νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐθνικὴν παράδοσιν ὡς Κωνσταντῖνος ὁ ΙΔ'.

Ἀλλὰ τοῦ ἀνδριάντος τούτου, τοῦ εὐστοχώτερον παντὸς ἄλλου ἐκπροσωποῦντος τὴν ἐθνικὴν ἰδέαν πάλιν οἱ ὀλίγοι ἐγένοντο μέχρι τοῦδε ἰδρυταὶ καὶ χορηγοί. Τὰ δύο τρίτα τῆς δαπάνης κατετέθησαν ἤδη ὑπὸ τῶν ὀλίγων, ὧν τὰ ὀνόματα ἐξ οὐδενὸς καθυστεροῦσι τῶν ἐθνικοφελῶν ἔργων. Δύο τρεῖς ἐτι ἐκ τούτων ἀρκαῶσιν ὅπως συμπληρωθῇ τὸ ἀκαιτούμενον ποσόν. Ἀλλὰ διὰ πάσης τῆς δυνάμεως ἡμῶν κηρύττομεν ὡς ἐθνικὸν ἔργον τὴν ὑπὸ τῶν πολλῶν συμπλήρωσιν αὐτοῦ. Ἐν τῷ ἐλαχίστῳ χωρίῳ, ἐν πάσῃ κόμῃ καὶ πόλει ἀπειροὶ ὑπάρχουσιν οἱ δυνάμενοι νὰ συνεισφέρωσιν ἀνά μίαν ἑστῶν δραχμὴν. Ὅσον μικρὸν καὶ ἂν θεωρηθῇ τὸ ποσὸν τοῦτο, θ' ἀποδῇ ἐπαρκές, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀποστέλλόμενον, ὅχι μόνον ὅπως ἰδρυθῇ ὡς τάχιστα τὸ ἱερώτατον τῶν μνημείων, ἀλλὰ καὶ ὅπως χαραχθῇ τὸ ὄνομα ὧν πλειοτέρων ἐν τῇ χρυσῇ βίβλῳ τῶν ἀριστοκρατῶν τῆς ἐθνικῆς μεγαλοφροσύνης.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Γ'. Ματθαίου

(Κεφ. 6, 22—33)

Κείμενον

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὁ λύχνος¹ τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἀπλούς² ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἔσται· ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρὸς³ ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται. Εἴ⁴ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον; Οὐδεὶς δύναται δυοὶ κυρίους δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἓνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει· ἢ ἐνὸς ἀνθέξεται⁵ καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ Μαρμῶνᾶς⁶. Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν. Μὴ μεριμᾶτε τῇ ψυχῇ⁷ ὑμῶν, τί φάγητε ἢ τί πίντε· μὴδὲ τῷ σώματι ὑμῶν, τί ἐνδύσασθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλείον ἐστὶ τῆς τροφῆς, καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος; Ἐμβλέψετε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσιν, οὐδὲ θερίζουσιν, οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε⁸ αὐτῶν. Τίς δ' ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἓνα⁹; Καὶ περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; Καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νύθει¹⁰. Λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομὼν ἐν πάσῃ τῇ δοξῇ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἐν τούτων. Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν, οὐ πολλῷ μᾶλλον ὑμᾶς ὀλιγόπιστοι; Μὴ οὖν μεριμνήσητε λέγοντες· Τί φάγωμεν ἢ τί πίωμεν ἢ τί περιβαλώμεθα, πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι χρῆζετε τούτων ἀπάντων. Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.

Σημειώσεις

1) Ὁ λύχνος—ὁ φῶς—ἡ ψυχὴ—ἡ ἐξωτερικὴ ἐκδήλωση τοῦ ἀνθρώπου. 2) Ὁ ἀπλός—ἡ καθαρότης. 3) Ὁ πονηρὸς—ἡ ἀκαθαρσία. 4) Εἴ—ἐάν. 5) Ἀνθέξεται—ἀντιλαμβάνεται. 6) Μαρμῶνᾶς—ἡ εὐδαιμονία. 7) Ἡ ψυχὴ—ἡ ἐξωτερικὴ ἐκδήλωση τοῦ ἀνθρώπου. 8) Διαφέρετε—ἀντιλαμβάνετε. 9) Πῆχυς—ἡ ἐκδήλωση τοῦ ἀνθρώπου. 10) Νύθει—ἡ ἀκαθαρσία.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἡ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Ἡ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΑΜΥΝΗ

Ἡ ἐργασία εἶναι δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καθήκον τὸ ὅποιον αὐτοὶ ὁ Θεὸς ἐπιβάλλει εἰς αὐτούς. Ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων κακῶς ἀντιλαμβάνεται τοῦ νόμου τού-

του· και ἀφοσιούμενοι εἰς τὰς φροντίδας τῆς ὕλης ζωῆς, παραμελοῦσιν ἐντελῶς τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν αἰωνιότητα. Λησμονοῦσι τὸν οὐρανὸν χάριν τῆς γῆς, τὸν Θεὸν χάριν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ψυχὴν χάριν τοῦ σώματος, καὶ ἡ τύφλωσις αὕτη πολλὰκις προχωρεῖ, πολὺ προβαίνουσα μέχρι ἀδικιῶν πρὸς ἀπόκτησιν γνῶνιν ἀγαθῶν, καὶ οἱ ἄνθρωποι οὕτω χάνουσι τὰ ἀγαθὰ ἀγαθὰ τῆς ἄλλης ζωῆς. Ἴδου ἡ ἀμαρτία τὴν ὁποίαν ὁ Σωτὴρ ἤθελε νὰ καταδικάσῃ λέγων. «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ». Ἦθελε νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ἀγία τῆς ζωῆς διὰ τῆς ἐπικρατήσεως ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ἐνάσκησης τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ διὰ τῆς ἀρέσεως τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν δέον νὰ ᾖσιν εἰς τοὺς χριστιανούς ἡ πρωτίστη καὶ κυρία αὐτῶν μέριμνα, καὶ ὁ Θεὸς θὰ διδῇ εἰς αὐτοὺς ἀμοιβὴν τὰ ἀγαθὰ τὰ γήϊνα. Δουλεῦτε τῷ Θεῷ πρὸ παντός, καὶ μὴ τίθεσθε τὸν κόσμον ὑπεράνω τοῦ Θεοῦ, ἐν ταῖς σκέψεσιν, ἐν ταῖς λόγοις καὶ ἐν ταῖς πράξεσιν ὑμῶν. Αἱ ἀμοιβαὶ ἅς παρέχει ὁ κόσμος εἶναι ἀδύνατοι ἐν τῷ οὐρανῷ αἱ τοῦ Θεοῦ καὶ βέβαιαι καὶ μεγάλαί εἰναι. Τίς δὲν ἔχει δοκιμάσει τὴν ἀχαριστίαν καὶ τὸ ψεῦδος, τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἀστασίαν τοῦ κόσμου; Πάντες ὅσοι ζῶσιν ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου, καὶ μάλιστα ὅσοι εὐεργετῶσιν αὐτόν, πάντες οὗτοι δύνανται ν' ἀποκριθῶσιν εὐκρινῶς εἰς τὴν ἐρώτησιν ἡμῶν. Ὁ κόσμος δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ κατὰ βάθος τὰς εἰς αὐτὸν παρεχομένης εὐεργεσίας. Ἡ ἀξία μιᾶς πράξεως δὲν ἔγκειται εἰς μόνον τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, ἀλλὰ πρὸ παντός εἰς τὴν ἀγαθὴν διάθεσιν νὰ κάμῃ τὸ καλόν. Ἀλλ' ὁ κόσμος βλέπει μόνον τὴν ἐπιφάνειαν δὲν δύναται νὰ διεισδύσῃ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ εὐεργετοῦντος, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰκις παρεξηγεῖ πράξεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι κατ' οὐσίαν ἀγαθαί, ἀλλὰ τὰς ὁποίας βλέπει νὰ γίνωνται οὐχὶ ὡς αὐτὸς θέλει. Διὰ τοῦτο πολλὰκις πληροὶ ἀχαριστίας καὶ ἀδικιῶν τοὺς εὐεργετοῦντας αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ κόσμος δυνήθῃ νὰ ἐννοήσῃ ἐντελῶς τὰς ὑπηρεσίας τῶν ὑπηρετούντων αὐτόν, δὲν ἔχει τὴν προσήκουσαν δύναμιν ν' ἀμείψῃ αὐτοὺς ἐπαξίως. Στερεῖται τῶν μέσων. Τίς ἄρχων βασιλεὺς ἢ αὐτοκράτωρ δύναται ἀξίως ν' ἀμείψῃ πάντας τοὺς πιστοὺς αὐτῷ δούλους, τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν τραπεζιτῶν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν συμφερόντων τοῦ κράτους αὐτοῦ; Ἀντὶ τῆς ζωῆς τὴν ὁποίαν οὗτοι ὑπὲρ ἐκείνων θυσιάζουσιν, ἐλάχιστά δύναται ν' ἀποδώσῃ αὐτοῖς. Καὶ πολλοὶ πολλὰκις ἀποθνήσκουσιν ἀνευ ἀμοιβῆς ἐν τῇ ἐνασκήσει ὑψίστων πρὸς τοὺς ἀρχοντας ὑπηρεσιῶν. Ἀλλὰ καὶ ἀμείβων ὁ κόσμος δὲν ἀμείβει δικαίως. Ἰν' ἀμείψῃ τις ἔχει ἀνάγκην ἰδιαίτερου προστάτου. Ἀνευ προστάτου τοιοῦτου δὲν ἐπιτυγχάνει τὸ ἐλάχιστον. Καὶ βλέπομεν πολλὰκις παραγκωνιζομένους ἄνδρας τοῦ καθήκοντος, ἄνδρας τῆς ἀληθείας καὶ τῆς εὐληκτικότητος καὶ προτιμωμένους τούτων, ἄνδρας κόλακας, ὑποκριτὰς, εὐτελεῖς, πάντοτε πρὸς τὴν ψὺν ὁμιλοῦντας, εὐνοομένους, δωροδοκοῦντας χαμερπῶς. Τοιοῦτοι ὡς τὰ πολλὰ ἐπιπλέουσιν καὶ ἀνυψοῦνται, ἐνῶ ἡ ἀληθὴς ἀξία λησμονεῖται, παραγκωνίζεται καὶ ρίπτεται εἰς ἀφάνειαν. Εἰς τὰς μεγάλας ὑπηρεσίας ὡς ἀμοιβὴ δωρεῖται ὑπὸ τοῦ κόσμου ἢ δυστυχία καὶ τὰ δάκρυα, ἄτινα συντρίβουσιν ἐν σιγῇ τὸν δυστυχῆ. Ὁ κόσμος εἶναι ἀπίστος εἰς τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ. Ὑπόσχεται πολλὰ καὶ δίδει ὀλίγα. Ὅ,τι σήμερον λέγει, λησμονεῖ αὔριον ἢ ἰδιοτροπία, τὸ πάθος, ἡ κατηγορία καὶ ἡ διαβολὴ μεταβάλλουσιν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὰς διαθέσεις τῶν ἰσχυρῶν πρὸς τοὺς θεράποντας αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἀμείβῃ ὁ κόσμος, πῶς ἀμείβει; Ἀμείβει πάντοτε διὰ γνῶνιν φθαρτῶν ἀγαθῶν· πέραν τούτων οὐδέν. Καὶ πολλὰκις ἄνθρωποι ἐμπελοὶ γνῶνιν παροχῶν, εἶναι κατ' οὐσίαν πάσχοντες καὶ δυστυχῆς. Καὶ ἐνῶ περιλοῦσιν τινὰ εὐνοίαν καὶ τιμὰ καὶ πλοῦτη αἰφνης τρῶμος καταλαμβάνει αὐτόν πρὸ τοῦ φάσματος τοῦ ἐνώπιον

αὐτοῦ ἐγειρομένου θανάτου, ὅστις γυμνῶν ἀπὸ πάντων τῶν ἀγαθῶν θὰ ρίψῃ αὐτόν ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου κριτοῦ. Μὴ προσκολλώμεθα λοιπὸν εἰς τὸν κόσμον διότι τοιαῦτα εἶναι αἱ ἀμοιβαὶ αὐτοῦ.

Ἀς δουλεύωμεν τῷ Θεῷ, οὐτινος βέβαιαι καὶ ἀπείρου ἀξίας εἶναι αἱ ἀμοιβαὶ τῶν ὑπηρετούντων αὐτῷ. Ὁ Θεὸς γινώσκει πάντα, κρίνει τὴν πρόθεσιν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀναγινώσκει τὰ βάθη τῶν καρδιῶν. Ὁ Θεὸς δὲν κρίνει ποτὲ ὡς οἱ ἄνθρωποι, ἐκ τῶν φαινομένων καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ἔργων, ἀλλὰ παρατηρεῖ πάντοτε τὴν διάθεσιν. Μία ἀγαθὴ σκέψις, εἰς ἀγαθὸς πόθος, εἰς στεναγμός, ὅσον ἀσθενὴς καὶ ἄν εἶναι, εἶναι ἀξία τῆς ἀμοιβῆς τοῦ Θεοῦ. Ἀμείβει πάντοτε καὶ τὰς ἐλάχιστας τῶν πράξεων, αἱ ὁποῖαι γίνονται ἐν ἀρέσκῳ τῷ Θεῷ. Ἐλάχιστος λόγος παρηγορίας καὶ ἐνθαρρύνσεως, εἰς θρόμβος ἰδρώτος, ἡ ἐλάχιστη ἀδικία συγχωρούμενη, ἡ ἐλάχιστη κίνησις γινόμενη χάριν τοῦ Θεοῦ, εἶναι εὐάρεστοι εἰς αὐτόν καὶ ἀξιοῦνται ἀμοιβῆς παρ' αὐτοῦ. Καὶ ἐκτιμᾷ ὁ Θεὸς τὰ πάντα κατ' ἀξίαν, καὶ ἀμείβει τὰ ἐλάχιστα, καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ ὁποῖα εὐχαριστοῦσιν ἡμᾶς, ἀρκεῖ νὰ γίνωνται εἰς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν. Τὰ ἀσθενῆ μέσα τὰ ὁποῖα ἔχει ὁ κόσμος δὲν ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ ν' ἀμείβῃ πάντας τοὺς δουλεύοντας εἰς αὐτόν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι αἰώνιος παντοδύναμος καὶ διακρατεῖ ἐν ταῖς χερσὶν ἱκανὰ μέσα διὰ ν' ἀμείβῃ τοὺς δούλους αὐτοῦ, διακρατεῖ τὸν χρόνον καὶ τὴν αἰωνιότητα, τὴν αἰωνιότητα, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος οὐδὲν δύναται. Ἐν τῷ κόσμῳ ἡ εὐνοία διακονοῦντι τὴν ἀμοιβήν, ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν βλέπει εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου. Πάντες εἶναι ἴσοι ἐνώπιον αὐτοῦ, ἀμείβει εἰς ἑκάστον κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ ὑπηκοοὶ αὐτοῦ, ὁ κύριος καὶ οἱ ὑπηρέται αὐτοῦ, ὁ πλούσιος, ὁ πτωχός, ὁ σοφός, ὁ ἀμαθής, οἱ πάντες εἶναι τέκνα τοῦ Θεοῦ. Καταστρέφει τοὺς ἀδυσωπῆτους ἰσχυροὺς καὶ ἀνυψοῖ τὸν πένητα ὅστις εἶναι δούλος αὐτοῦ. Καταδικάζει εἰς τὸ πῦρ τοῦ ἔδου τοὺς κυρίους τοῦ κόσμου, καὶ τοποθετεῖ ἐν τῷ οὐρανῷ τὰ θύματα τῶν ἀδικιῶν αὐτῶν. Βλέπει μόνον τὰ ἔργα, ἀγαθὰ καὶ κακά. καὶ ἡ ἀδεκάστος δικαιοσύνη αὐτοῦ δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς μεταίτας διαίρεσεις, τὰς ὁποίας ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ προκατάληψις τοῦ κόσμου ἔχουσι θεσπίσει. Αἱ ἀμοιβαὶ τοῦ κόσμου εἶναι ἀσθενεῖς καὶ βραχεῖαι, αἱ τοῦ Θεοῦ εἶναι αἰώνιαι· ὁ κόσμος δύναται νὰ δώσῃ μόνον ἀγαθὰ τῆς γῆς, ὁ Θεὸς δίδει ἀγαθὰ οὐράνια. Τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου φθιόνται, πολλὰκις χάνει τις αὐτὰ ἐφ' ὅσον μένει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ὁ θάνατος δὲ ἀσφαλῶς ἀφαρπάζει ταῦτα. Ἀλλ' αἱ ἀμοιβαὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀφθαρτοί, οὐδεὶς δύναται νὰ βλάψῃ ταῦτα καὶ εἶναι ἀνεκτιμῆτου ἀξίας. Καὶ τὰ δῶρα ταῦτα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ αἰώνια μακαριότης, ἡ θέα καὶ ἡ γνῶσις τοῦ Θεοῦ. Ἡ χαρὰ ἡ ἐκ τούτων παραγομένη εἶναι ἀπερίγραπτος καὶ ἀνέκφραστος.

Εἶναι ἀληθὺς ἄπειρος ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς παρὰ τοῦ κόσμου εὐτελεὺς ἀμοιβῆς, καὶ τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ θαυμαστάς ἀμοιβῆς, ἐκείνων ολίγινες ὑπηρετοῦσιν ἕκαστον ἐκ τούτων. Ἡ διαφορὰ αὕτη ἐπιβάλλει τὴν διάκρισιν καὶ προτίμησιν. Εἶναι ἀδύνατον εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ὑπηρετῇ συγχρόνως εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸν πλουτισμόν, ὅστις ἐκπροσωπεῖ τὸν κόσμον. Ἰνα πλουτίσῃ θ' ἀναγκασθῇ βεβαίως τινὰ ἡμέραν τινὰ ν' ἀδικήσῃ, νὰ περιφρονήσῃ τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας καὶ εὐσπλαγχνίας πρὸς τοὺς δυστυχῆς, νὰ λησμονήσῃ τὸν Θεόν. Ἰνα εὐαρεστῇ εἰς τὸν Θεόν ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ περιφρονήσῃ τὸν ἀγῶνα πρὸς ἀπόκτησιν ἀγαθῶν ἐγκοσμίων, καὶ νὰ ὑποτάξῃ ἑαυτὸν καὶ τὰς πράξεις αὐτοῦ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὅποιν ἀποκηρύττει τὴν ἀδικίαν καὶ ἐπιβάλλει τὴν ἐλεημοσύνην καὶ εὐσπλαγχνίαν. Ὁ δουλεύων εἰς τὸν Θεὸν ἀρκούμενος εἰς τὰ ὀλίγα, ἔχει τὴν λάμψιν τῆς ἀρετῆς ὡς περιβολήν. Λοιπὸν, χριστιανοὶ ἀδελφοί, ἐξαγάγετε

τὸ συμπέρασμα. Καὶ ἰδοὺ τοιοῦτο συμπέρασμα. — Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ πράττω τὰ πάντα χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ οὐδὲν χάριν τοῦ κόσμου. — Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΤΟ ΠΑΡΣΙΜΟ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

(29 Μαΐου 1453)

Σημναίνει ὁ Θεός, σημαίνει ἡ γῆ, σημαίνουν τὰ ἐπουράνια, σημαίνει καὶ ἡ ἀγία Σοφία, τὸ μέγα μοναστήρι, μὲ τετρακόσια σημάτερά κα' ἐξήντα δύο καμπάναι· κάθε καμπάνα καὶ παπῆς, κάθε παπῆς καὶ δῆκος. Νὰ μοῦνε'ς τὸ χερουβικὸ καὶ τάβηρ ὁ βασιλεὺς. Πρῶτον κατέβηκεν ἀπὸ τὰ μυστήρια. «Πάψετε τὸ χερουβικὸ κα' ἄς χαμηλώσωμεν τ' ἀγία. Παπῆδες πάρτε τὰ γιερὰ, καὶ οἱς κηρία ὀβυστήτε, γιὰτ' εἶναι θέλημα Θεοῦ ἡ πόλις νὰ τουρκιῇ. Μόν' στεῖλετε λόγο'ς τῇ Φραγκίᾳ, νάρτουνε τρία καράδια, τόνα νὰ πάρη τὸ σταυρὸ καὶ τάλλο τὸ βαγγέλιο, τὸ τρίτο τὸ καλύτερο τὴν ἀγία τράπεζά μας, μὴ μᾶς τὴν πάρουν τὰ σκυλιὰ καὶ μᾶς τὴ μαγαρίσουν». Ἡ Δίποινια τὰράχτηκε κα' ἰδάκρυσαν οἱ εἰκόνας. «Σώπασι, κυρὰ Δίποινια, μὴν καλῆγης, μὴ δακρύγης, πάλι με χρόνους, με καιροὺς, πάλι δικὰ σας εἶναι!»

Τὸ συγκινητικώτατον τοῦτο ἄσμα εἶναι τὸ τιμαλφέστατον τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν· κειμηλίον, ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως κρινόμενον. Διότι συγκεφαλαιώνει πάντας τοὺς ἐθνικοὺς πόθους καὶ τὰς ἐλπίδας. Σκοπὸς τοῦ εἶναι νὰ δηλώσῃ, τίς ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ περὶ τῆς μελλούσης τύχης τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους μετὰ τὴν μεγάλην συμφορὰν τῆς καταλύσεως τῆς ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας. Παρίσταται ὁ Θεὸς διὰ περιστρίβας ἐξ οὐρανοῦ πεμφθείσης, ὑποσχόμενος ὅτι θ' ἀποδώσῃ εἰς τοὺς Ἕλληνας πάντα ὅσων ἐσπερήθησαν. Ἡ δὲ παρήγορος αὕτη πεποίθησις εἰς τὴν διαθήκην, ἣν ὁ Θεὸς ἔσκησε πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἡ ἐλπίς περὶ ἀναστηλώσεως τῆς ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας, ἥτοι ἡ ἐνισχύουσα αὐτοὺς εἰς τοὺς ἀπεγνωσμένους ἀγῶνας πρὸς τοὺς δεσπότας ἐν τῇ δουλείᾳ, ἡ ἀποτελούσα τὸ μέγα ἐθνικὸν ἰδεώδες τῶν ἀπελευθερωθέντων καὶ τῶν ἀλυτρώτων. ¹⁾

ΕΠΙ ΤΗ 29 ΜΑΪΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ

Γονυκλινῆς καὶ ἐνδρακρὺς ἠκροῶμην τὰς εὐχάς, τὰς ὁποίας σεβάσμιος ἱερεὺς ἀνέπεμψεν εἰς τὸν ὕψιστον με φωνὴν τρέμουσαν ἐκ συγκινήσεως ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ἀγίας Σου ψυχῆς, ἡρωικῆ αὐτοκράτορος.

Ναί, ἄνθρωπος ὑπῆρξας καὶ Σὺ, καὶ σάρκα ἐφόρεις καὶ εἰς ἀμαρτίας περιέπεσες. Ἀλλὰ τὸ βασιλικὸν Σου αἷμα γυθὲν ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς πίστεως καὶ ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος ἐξηγόρασε πάντα τὰ πλημμελήματά Σου, ἐξίλευσέ Σε ἐνώπιον τοῦ μεγίστου Κριτοῦ καὶ κατέταξέ Σε εἰς τὴν σεμνὴν χορείαν τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἡρώων.

Ἡ μεγάλη σύνεσις καὶ φιλοπατρία Σου ἠγωνίσθη πᾶσιν δυνάμει κατὰ τὸν βραχὺν χρόνον τῆς βασιλείας Σου, ἵνα κατὰ δύναμιν ἐπανορθώσῃ ὅσα οἱ παλαιότεροι εἶχον καμειποτικά σφάλματα, ἡ δὲ γενναία Σου ψυχὴ κατὰ τὸν ὕστατον περὶ τοῦ παντὸς ἀγῶνα δὲν ἐδειλίασε, καὶ ἡ βασιλικὴ Σου τιμὴ ἠρνήθη νὰ συνθηκολογήσῃ καὶ κηλιθῇ. Δὲν ἠέλησε νὰ δώσῃ εἰς τὴν βάρβαρον βίαν δικαίωμα τι, ἀλλὰ τούναντι νὰ καταλίπῃ εἰς τὰ τέκνα σου περιφανεῖ παρὰδειγμα.

1) Ἐκ πραγματείας περὶ τῶν δημοτικῶν ἁσμάτων τοῦ κ. Ν. Γ. Πολίτου.

πῶς πρέπει νὰ πολεμοῦν καὶ ἀποθνήσκουν. Τοῦτό Σου τὸ παρὰδειγμα ἀνακαλοῦμεν εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν, ὅταν ἀναφύωμεν καὶ ὅταν ἀκούωμεν τὸ τίμιόν Σου ὄνομα, ὅταν παρίσταμεθα εἰς τὸ μνημόσυνόν Σου. Τοῦτό Σου τὸ παρὰδειγμα παρακαλοῦμεν τὸν ἰδρυτὴν τῆς θείας ἡμῶν θρησκείας ἵνα δυνηθῶμεν νὰ ἀκολουθήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς πίστεως καὶ τῆς μεγάλης καὶ ἐνδόξου πατρίδος. Τοῦτό Σου τὸ παρὰδειγμα, παρὰδειγμα τελείας αὐταπαρνήσεως καὶ ἐθελουσίας, ἐπιθυμοῦμεν νὰ δεῖξωμεν καὶ συστήσωμεν εἰς τὰς γενεὰς τοῦ μέλλοντος, ἵνα ἐν αὐτῷ βλέπουν τὴν ὁδὸν τῆς ἐθνικῆς φιλοτιμίας καὶ τοῦ καθήκοντος, ἐν αὐτῷ παρατηροῦν ὡς ἐν κατοπτρῷ τὴν ἐθνικὴν κληρονομίαν, ἱερὰν ἐξ ἡρώων καὶ βαρεῖαν ἐξ ἀτυχημάτων. Ἰνα τοῦτό Σου τὸ παρὰδειγμα βλέποντες οἱ νεώτεροι, αἱ χρῆσαι τοῦ ἔθνους ἐλπίδες, ἐξακολουθήσωμεν εὐέλπιδες καὶ ἀδάμαστοι τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, μέχρις οὗ εὐτυχήσωμεν νὰ ἀκούσωμεν τὴν γλῶσσαν τοῦ Χρυσοστόμου ἀντηχοῦσαν καὶ πάλιν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Σοφίας καὶ μέχρις οὗ ἐπὶ τῆς θέσεως ἐφ' ἣς ἐχύθη τὸ μαρτυρικόν Σου αἷμα, ἐνεγείρουν καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματί Σου ἀντάξιον τῆς εὐσεβείας καὶ τοῦ ἡρωισμοῦ Σου.

Ἐλπίδα καὶ χαρὰν πάντων τῶν Ἑλλήνων ὀνόμασας τὴν κινδυνεύουσαν πρωτεύουσάν Σου, καὶ τὴν ἐλπίδα ταύτην, ἡ ὁποία τότε ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ μαρτυρικοῦ Σου στόματος ὡς ἐνδεκάτη ἐντολὴ διὰ τὸ ἔθνος Σου καὶ ἱερὰ παρακαταθήκη καὶ κληρονομία, τὴν ἐλπίδα, λέγω, ταύτην ἐδέχθη τὸ ἔθνος Σου καὶ ἐξέφρασε διὰ τοῦ ποιητοῦ, τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐν τῷ ἄσματι:

Φωνὴ τοὺς ἥρω' ἐξ οὐρανοῦ ἀγγέλων ἀπ' τὸ στόμα,

.....

Πάλι με χρόνους, με καιροὺς, πάλι δικὰ σας εἶναι.

Ἡ ἐλπίς καὶ ἡ ἐντολὴ Σου αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ἀφετηρία τῶν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀδιαλείπτων ἀγῶνων τῆς φυλῆς μας, τὸ σύμβολον τῆς ἐνότητος πάντων ἡμῶν καὶ ἡ αἰτία τοῦ ἀδιαλάκτου πρὸς τὸν κατακτητὴν μίσους.

ΕΛΛΗΝΟΠΡΕΠΗΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

ΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΙΣ *

Α'.

Ἡ ἐν τοῖς σχολείοις παιδείσις περιορίζεται μέχρις ἐσχάτων εἰς μόνον τὴν μόρφωσιν τοῦ πνεύματος, παραμελῶν δὲ τὸ τέλος ἢ τοῦ σώματος διάπλασις. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς μονομερούς καὶ πλημμελοῦς ἀνατροφῆς, ὑπὸ τὴν ἰατρῶν καὶ παιδαγωγῶν παρετηρήθη, ὅτι τὰ εἰς τὰ σχολεῖα φοιτῶντα παιδιά καὶ συχνότερον τοῦ δέοντος ἀσθενοῦσι καὶ ἀτελεῶς κατὰ τὸ σῶμα ἀναπτύσσονται. Οὐδὲλας δ' εἶναι τοῦτο παρὰδοξον· καθόσον ὡς ἐκ τῆς πολυῶρου ἐν τῷ σχολείῳ διαμονῆς ἢ ἐν τοῖς παιδείαις φύσει ἐνυπάρχουσα ἀνάγκη πρὸς κίνησιν μετῴσαι τὰ μέγιστα, πολλὰκις δὲ μάλιστα καὶ ἐξαλειφθεῖν ἐντελῶς, ταῦτα δὲ, ἀντὶ ν' ἀρέσκονται εἰς ὑψηλὰς παύσας καὶ νὰ ἐκτελῶσιν εὐθύμους σωματικὰς ἀσκήσεις, περιορίζονται ἐν δωματίοις, ἢ συνιστῶσι συλλόγους ἢ διαπράττουσιν ἄλλας ἀνοησίας καὶ προὔρου ἐντρέπονται εἰς παντοειδῆς ἐξασθενωτικὰς ἐξεις, καταλήγοντα συχνάκις καὶ εἰς τὴν πῶσιν τοῦ οἶνονπνεύματος, τοῦ δηλητηρίου τούτου τοῦ παιδικοῦ σώματος, εἰς ἣν παρασκευάζεται ταῦτα, οὐχὶ σπανίως μάλιστα, ἡ ἐσφαλμένη ἰδέα τῶν γονέων περὶ τῆς δαψινῆς τῶν παιδῶν αὐτοῦ.

* Ἐκ τῆς ἐνώπιον τοῦ Πανελληνίου Ἐκπαιδευτικοῦ συνεδρίου διαλέξεως τοῦ κ. Κ. Γ. Σαββα κατηγητοῦ τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου.

Καταφανεστάτη δὲ μάλιστα καθίσταται ἡ βλαβερὰ αὕτη ἐπίδρασις τῆς ἐν τῷ σχολείῳ φοιτήσεως ἐπὶ τῶν κορασιῶν. Ἐάν τις ἴδῃ τὰ δυστυχῆ ταῦτα πλάσματα 5—6 ὥρας καθ' ἑκάστην καθήμενα ἐν τῷ θρανίῳ, ὑπὸ στενῶν περιεσφιγμένα στηθοδέσμων, εἶτα δ' ἐπὶ ὥρας τινὰς ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἐνασχολούμενα περὶ τὴν προπαρασκευαστικὴν τοῦ σχολείου ἐργασίαν, περὶ τὰ γυναικεῖα χειροτεχνήματα, τὴν μουσικὴν, τὴν κατ' ἰδίαν ἀνάγνωσιν, θὰ δυνήθῃ τότε νὰ ἐννοήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς ὀχρότητος τοῦ προσώπου, τῆς πλαδαρότητος τῶν σαρκῶν καὶ τῆς σκολιώσεως τῆς ράχews, ἅτινα τοσοῦτον συχνὰ παρατηροῦνται παρ' αὐτοῖς. Τὴν τοιαύτην δ' ἀντροπὴν, τὴν ἀντιβαίνουσαν πρὸς τὰς στοιχειώδεις ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ὀρθῆς ἐκπαιδεύσεως, δεόν νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς ἀμάρτημα οὐχὶ μόνον κατὰ τῆς παρούσης, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς μελλούσης γενεᾶς.

Εὐτυχῶς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη αἱ ἀρχαὶ τῆς σχολικῆς ὑγιεινῆς κατέστησαν ἀποδεκταὶ παρὰ πάντων, καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰσάγονται καὶ χρησιμοποιοῦνται ἐν τοῖς σχολείοις, πανταχοῦ δὲ λαμβάνονται μέτρα ἐπὶ τῷ τέλει ν' ἀπομακρύνωσιν ἀπὸ τῶν μαθητῶν πᾶσαν βλάβην ἢ κίνδυνον ἐκ τῆς διδασκαλίας προερχόμενα καὶ τὴν ὑγίαν αὐτῶν ἀπειλοῦντα. Μεταξὺ δὲ τῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὑποδειχθέντων μέσων, τὸ κυριώτατον ὀρθῶς ἐθεωρήθησαν παρὰ πάντων αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ σπουδαιοτέρα ἀνάπτυξις τοῦ σώματος τελεῖται κατὰ τὴν παιδικὴν καὶ τὴν ἑφηβὸν ἡλικίαν. Διότι κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα ἐπέρχονται, ἐκτὸς τῆς κατὰ μῆκος αὐξήσεως τοῦ σώματος, σημαντικαὶ μεταβολαὶ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα, ἰδίως τὴν καρδίαν καὶ τοὺς πνεύμονας.

Εὐτυχῶς τὰ παιδιά φύσει αἰσθάνονται ἀδιάπυστον ἀνάγκην πρὸς παίγνια καὶ δρόμους καὶ ἄλλα, σπκιώτατα δὲ βαδίζουσιν δι' ἡσύχου βαδίσματος, καὶ ἐξουδετεροῦσιν οὕτως ἀσυνειδήτως τὰς ἐπιβλαβεῖς συνεπείας τοῦ καθιστικοῦ βίου. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ φύσις ὑποδεικνύει ἡμῖν, ὅτι πρὸς πλήρη ἀνάπτυξιν τοῦ οργανισμοῦ ἀπαραίτητος εἶναι ἡ διηνεκὴς κίνησις τοῦ σώματος, ἐκ τούτου δ' ἐξηγεῖται ἡ ὑγιεινὴ ἀξία, τὴν ὁποῖαν ἔχουσιν αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις ἐπὶ τῆς σχολικῆς νεότητος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ σώματος. Διότι ὀρθῶς ἐφαρμοζόμενα αὐτὰ, καταπολεμοῦσι τὰ βλαβερὰ ἀποτελέσματα τῆς πνευματικῆς ὑπερκοπώσεως τῶν μαθητῶν, διεγείρουσι καὶ ἐντείνουν τὴν ὀρεξιν καὶ τὴν πέψιν, προάγουσι τὴν ἐναλλαγὴν τῆς ὕλης, τοιοῦσι τὸ σῶμα, μορφοῦσι τὸν χαρακτήρα, ἀνυψοῦσι τὰ φρόνημα καὶ κρατύνουσι τὴν θέλησιν καὶ τὸ θάρρος.

Δυστυχῶς ἡ σημερινὴ σχολικὴ γυμναστικὴ, ὡς ἐκτελεῖται, σκοπεῖ μόνον τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ στήθους καὶ τῶν βραχιόνων, οὕσα διὰ τοῦτο ἀνεπαρκὴς καὶ μὴ ἀνταποκρινόμενη εἰς τὴν ἐνδόμυχον ἀνάγκην, ἣν φύσει ἔχουσι τὰ παιδιά πρὸς τὴν καθολικὴν καὶ διηνεκὴ κίνησιν τῶν διαφόρων μελῶν τοῦ σώματος αὐτῶν.

Ἐκ τῶν ἐν τοῖς σχολείοις εἰσηγμένων σωματικῶν ἀσκήσεων ἡ μὲν Γερμανικὴ καὶ ἡ Σουηδικὴ γυμναστικὴ καὶ αἱ στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις ἐπιζητοῦσι τὴν ἀρμονικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος δι' ἐπιδράσεως ἀφ' ἑνὸς ἐκάστου τῶν μυῶν ἢ ὀμῶν αὐτῶν. Περαιελοῦσιν ὅμως τὸ ἐξῆς σπουδαϊστὸν γεγονός, ὅτι πρὸς ἀρμονικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος ἀπαραίτητος εἶναι καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων ἰδίως τῆς καρδίας καὶ τῶν πνευμόνων. Ἐκτὸς δὲ τούτου αἱ τακτικαὶ ἐν γένει ἀσκήσεις, ἀποκλειστικῶς ἐφαρμοζόμεναι, ἀπαιτοῦσι μεγάλην προσοχὴν καὶ καταπονοῦσι τὸ μνημονικόν, καθ' ὃν τρόπον ἡ σπουδὴ τῶν μαθηματικῶν καὶ τῶν κλασικῶν γλωσσῶν, ὡς ἐκ τούτου δ' οὐδεμίαν ἔχουσιν ἀξίαν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ σώματος, ἀλλ' ἐξεναντίας, συνεπείᾳ τῆς ἐξ αὐτῶν ἐπερχομένης ὑπερκοπώσεως τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ νευρικοῦ ἐν γένει συστήματος, βλάπτουσι μᾶλλον αὐτό. Ἀπαραίτητον δ' εἶναι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀσκήσεων ν' ἀποφεύγωμεν πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς κόπωσιν τῆς μνήμης καὶ πρὸς μεγάλην προσήλωσιν τῆς προσοχῆς τῶν μαθητῶν, διότι ταῦτα ἀναιροῦσι τὸν σκοπὸν τῆς γυμναστικῆς. Ἐπομένως ἐκ τῶν σχολικῶν ἀσκήσεων δεόν ἐκείνας κυρίως νὰ προτιμῶμεν, δι' ὧν τίθενται εἰς κίνησιν ὁμοτίμως καὶ ἀμοιβαδὸν ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος, αἵτινες ἐνίσχουσιν τὴν καρδίαν καὶ τοὺς πνεύμονας καὶ διεγείρουσι τὴν αἱματοποίησιν καὶ τὴν καταλλαγὴν τῆς ὕλης. Τοιαῦτα δὲ εἶναι αἱ ἐν ὑπαίθρῳ ἀσκήσεις ταχύτητος, ἰδίως ὑπὸ τὴν μορφήν ζωηρῶν γυμναστικῶν παιδιῶν.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνῶμη καθ' ἰσοδομάδα

Ἡ κακία δὲν εἶναι παρὰ γέννημα τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀμαθείας· αἱ ριζικαὶ λοιπὸν αἰτίαι τῶν κακῶν πρέπει νὰ κοπῶσιν· ὁ δὲ πέλεκυς εἶναι ἡ λογικὴ ἀνατροφή καὶ ὁ φωτισμὸς τοῦ πνεύματος.

Νεοφ. Βάμβας

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Δωρεαὶ ὑπὲρ τῶν «Πατριῶν»

Ἡ ἐν Σερῳ ἱερὰ Μονὴ τῶν Ταξιαρχῶν ἀπέστειλε τῇ Ἐταιρείᾳ ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν Πατριῶν δρ. 20.

ΒΡΑΧΕΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Τιμ. Μ. Ν. Τόρκεν. Παρατηρήθη ἀληθῶς ἡ ἐκ τινων μερῶν παντελὴς ἑλλειψὶς ὀλικῆς ὑποστηρίξεως, ἐ-εἶδη ὅμως ἔχομεν λόγους νὰ πιστεύωμεν ὅτι πλήρης ὑπάρχει τὸναντίον ἡ ἐκτίμησις, ἀποδομένη τὴν ἑλλειψιν ταύτην εἰς ἑλλειψιν μίσε τινος πρωτοβουλίας. Ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν ἀπορεῖται νὰ ὑποδεικνύωμεν ἡμεῖς τὰς πρωτοβουλίας ἀποδεχόμενοι μὲν ἀλλ' οὐχὶ καὶ προκαλοῦντες.—Β. Π. Ἀμφισσάν. Σὺς παραπέμπομεν εἰς τὴν σχετικὴν γνωστοποίησιν.

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Υπομνησκει εἰς τοὺς ἐγγραφέντας εἰς τὸ Νέον Λαχειοφόρον αὐτῆς Δάνειον, ὅτι ἡ πρώτη αὐτοῦ κλήρωσις γενήσεται τὴν 1ην προσεχούσης Ἰουνίου καὶ δεόν νὰ σπεύσωσιν οἱ ὀλίγοι ὑπολειπόμενοι νὰ ἀναλάβωσι τοὺς προσωρινούς αὐτῶν τίτλους, προσάγοντες τὴν ἀποδείξιν ἐγγραφῆς, καὶ οἱ ἐγγραφέντες κατὰ δόσεις, καταβαλλοντες τὴν Βαν δόσιν, ὅπως μὴ ἀπακλεισθῶσι τῆς κληρώσεως ταύτης.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Μαΐου 1904.

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

γνωστοποιεῖ ὅτι

κατετέθη παρ' αὐτῇ τὸ ἀπαρτιούμενον πόνδισμα τὴν πληρωμὴν τοῦ τοκομεριδίου λήξεως 18)1 Ἰουλίου 1904 τῶν ἐξῆς Ἑθνικῶν Δανείων:

α') Δάνειον 1881	5 ο/ο	πρὸς 5.50
β') » 1884	5 ο/ο	» 5.50
γ') » 1887	4 ο/ο	» 5.10
δ') » 1893	5 ο/ο	» 2.50
ε') » 1902	4 ο/ο	» 10.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Μαΐου 1904.

Ἡ ΠΡΑΚΤΙΚὴ ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΑ

Ε.Μ. Δ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗ

Βιβλίον μεγάλης πρακτικῆς ωφελείας Κατὰ σύστημα Εὐρωπαϊκὸν ἐφηρμοσμένον ἐν Κρήτῃ, π ε ν α π λ α σ α ῖ ο ν τὰ εἰσοδήματα τῆς μελίσης. Νέα Κεφάλαια, νέα μέθοδοι. Μετὰ τοῦ ἐγγράμου πίνακος τιμᾶται δραχμαῖς χαρτ. 4.50. Ἐνεῦ τοῦ πίνακος 3.50 Πωλεῖται ἐν Χανίων (Κρήτης) παρὰ τοῦ κ. Εὐμ. Δ. Φραντζεσκάκη Ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Μπέκ. (Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἐλευθ. ταχ. τελῶν ἀντὶ 4 δρ. Ὁ πίναξ μαζί ἀντὶ δρ. χαρτ. 5.50